

MARINA VISNYEVECKAJA

A dolgok természetéről

(RÉSZLETEK)

Vitás kérdések

Egy orosz arról vitatkozott egy zsidóval, hogy Jézus Krisztusnak mi a nemzetisége.

Egy másik orosz pedig arról vitatkozott egy másik zsidóval, hogy Szűz Máriának mi a nemzetisége.

Egy harmadik orosz arról vitatkozott egy harmadik zsidóval, hogy ki él boldogan Oroszországban.

A negyedik orosz arról vitatkozott egy grúzzal, hogy ki írta a Tigrisbőrös lovagot.

Az ötödik orosz arról vitatkozott egy üzbéggel, hogy hogyan kell jól elkészíteni a piláfot.

A hatodik orosz arról vitatkozott egy korjakkal, hogy ilyen nép nincs is, és nem is létezhet.

A hetedik orosz arról vitatkozott egy kínaival, hogy kik vannak többen a világon, a kínaiak, vagy mégis inkább a kommunisták.

A nyolcadik orosz arról vitatkozott egy franciával, hogy ki építette az Eiffel-tornyot.

A kilencedik orosz arról vitatkozott egy másik franciával, hogy Napóleon eljutott vagy nem jutott el Moszkváig.

A tizedik orosz arról vitatkozott egy francia nővel, hogy ő *azt a bizonyost* százszor jobban csinálná, mint akármelyik agyonmagasztalt francia.

A tizenegyedik orosz arról vitatkozott egy orosz nővel, hogy meg tud inni egyszerre öt liter sört, de csak a nő számlájára.

Az elhangzottak bőven elegendőek ahhoz, hogy megállapítsuk, az orosz embereknek a vita olyan, mint a gombáknak a spóra: nem csak a gyarapodásukat szolgálja, de a kedvezőtlen helyzetekben való megmaradást is.

Zene és zene

Egy szimfónia olyan lehangoló volt, hogy az emberek az előadás alatt zokogtak.

A második szimfónia pedig olyan megrázó volt, hogy az emberek az előadás alatt szívrohant kaptak.

A harmadiknak pedig már a neve is az volt, hogy „Pánik szimfónia”, és a szünetekben előfordultak esetek, mikor az emberek bezárkóztak a mosdóba, és végeztek magukkal.

Egy operett olyan vidám volt, hogy a közönség minden este a végkimerülésig nevetett.

A második operett pedig olyan mulatságos volt, hogy az emberek a nevetéstől néha maguk alá csináltak.

A harmadik operett pedig egészen homéroszi volt, és az emberek az előadás után gyakran kerültek az intenzív osztályra kifordult állkapoccsal.

Mindezekből joggal vonhatjuk le a következtetést: a művészet, áldozatot követelve tőlünk, egyáltalán nem tudja, mit akar mondani.

Hét meg hét

Egy nőnek tizenkét gyereke volt, és az egyik egy kocsni alá esett. Ő pedig annak örült, hogy idős korára nem lesz egyedül.

Egy másik nőnek egyáltalán nem volt gyereke. Ő pedig annak örült, hogy se egy Hitler, se egy Sztálin, se egy drogfüggő, se semmiféle hülye nem született tőle.

A harmadik nőnek csak egy gyereke volt, és örült, hogy nem kell a szeretetét megosztania.

A negyedik nőnek nagyon sokáig nem volt saját gyereke, de aztán hármat örökbefogadott az árvaházból. És örült, hogy boldoggá tehetette őket.

Az ötödik nőnek egy fia volt, aki meghalt. A nő pedig annak örült, hogy a fiú többé nem szenved ezen a világon, hanem egész nap az angyalok és a szeráfok énekét hallgatja.

A hatodik nőnek öt gyereke volt, akik közül négy meghalt a háború idején. A nő pedig örült, hogy legalább egy gyereke maradt.

A hetedik nő egész életében férfi akart lenni, aztán pénzt gyűjtött, megoperáltatta magát, és örült, hogy élete álma valóra vált.

E hét eset elég, hogy megállapítsuk: a nő nem arra született, hogy boldog legyen, hanem csak arra, hogy örüljön.

Egy férfinak hét fia volt és azon kesergett, hogy nincs egy lánya sem.

Egy másik férfinak egyáltalán nem volt gyereke. Ő azon kesergett, hogy őutána nem marad fenn a vérvonal.

A harmadik férfinak tizenegy lánya volt. Ő azon kesergett, hogy őutána nem marad fenn a neve.

A negyedik férfinak három fia és kilenc lánya volt. Ő pedig azon kesergett, hogy nem tudta mivel etetni őket.

Az ötödik férfinak húsz lánya volt tizenhárom nőtől. Ő pedig azon kesergett, hogy nem ismeri mindegyiket legalább névről.

A hatodik férfinak három lánya és öt fia volt, de ők féltek meglátogatni őt a sintértelepen. Ő pedig azon kesergett, hogy nem lesz kire hagynia élete munkáját.

A hetedik férfi egész életében csak más férfiakat szeretett, és azon kesergett, hogy azok megcsalják őt.

Ez a hét eset tökéletesen elég, hogy rájössünk: a férfi boldogságra született, de a boldogság nem létezik.

Álmok

Egy hegesztőmunkás arról álmodozott, hogy olyan építményt épít, amelyen föl lehet mászni egészen az égig.

Egy nő pedig arról álmodozott, hogy olyan céklalevest főz, hogy ez a hegesztőmunkás haláláig mellette marad.

És évről évre hegesztettek és főztek, de a célját elérni egyiküknek sem sikerült.

És amikor az egész környéken nem akadt se egy darabka vashulladék, se egy patkó, se egy csavar, a hegesztőmunkás elhatározta, hogy elmegy ebből a városból.

A nő pedig talált egy ősrégi könyvben egy bájital-receptet, és összeszedte az egérürüléket a sarokból, a veteményeskertben kígyóbőrt keresett, kihúzta a falból az utolsó szöveget, amit a hegesztőmunkás nem vett észre, és készített a hegesztőmunkásnak egy búcsúvacsorát.

A vacsorán a hegesztőmunkás három egész tányér céklalevest megevett, és kért még egy negyediket is, de megenni már nem tudta, mert meghalt a nő karjaiban. Ilyen váratlan módon teljesült hát élete álma.

A hegesztőmunkás lelke ekkor emelkedni kezdett egészen az ég felé – annak az egyetlen-negy szögnek a segítségével. Fölemelkedett és életében először ujjongott.

A következtetés, amelyet jogosan vonhatunk le e történet alapján, így hangzik: a lehetlennről álmodozva birtokba vehetjük a megfoghatatlant.

ROHOSKA ISTVÁN fordítása

LEONYID SZOKOV: LENIN ÉS GIACOMETTI